

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

(Пѣтни бележки)

II Плѣвень.

Отъ южната страна до самия градъ Плѣвень се издига висока рѣтина. Тя е може би, едно отъ най-високитѣ мѣста въ околността на града. Рѣтината е съ хубава ограда и е добре залесена. Изъ нея се виятъ пѣтеки, които водятъ до самия връхъ. Тукъ-тамъ стърчатъ красиви паметници на паднали руски офицери.

Тази кждраво-зелена рѣтина се казва сега **Скобелевъ паркъ**. Наречена е така по името на чувствения руски генералъ Скобелевъ, „**Бѣлиятъ генералъ**“, както сж го нарекли турцитѣ, защото той, облѣченъ въ чисто бѣла дреха, яхналъ на бѣлъ конь, безъ страхъ всѣкидневно водилъ своитѣ храбри войници на бой. Случвало се е по 6 — 7 пѣти на день да се хвърля въ атака. Войницитѣ му бивали покосявани отъ турския огнь, а той оставалъ все живъ и здравъ, готовъ за нови боеве. „Него куршумъ не лови“ — мислѣли всички. — Името на Скобелевъ трѣбва да помни всѣки бѣлгаринъ. Само на такива храбри руски синове се дължи побѣдата надъ турцитѣ и нашето освобождение.

Тукъ, на това мѣсто, дето е сега Скобелевия паркъ, е било важно турско укрѣпление. Когато Плѣвень билъ обсаденъ, Скобелевъ решилъ да превземе височината и отъ тамъ да обстрѣлва околнитѣ укрѣпления. И, наистина, слѣдъ лютъ бой и съ цената на много жертви, той успѣлъ да прогони турцитѣ и да завземе редута (укрѣплението.) Но да се задържи тамъ съ малкото свои войници е било невъзможно. Докато му пристигне помощъ, турцитѣ събрали нови сили, нападнали шепата руси и Скобелевъ се принудилъ да отстъпи наново укрѣплението.

Качихме се на върха на парка, на могилата. Тукъ ни посрещна г-нъ Стоянъ Заимовъ, 80 годишенъ старецъ, но още здравъ и бодъръ — единъ отъ организаторитѣ на възстанието отъ 1876 година, апостолътъ